

Idióta vagyok... – egy idióta szerint

(Füzes Oszkár gondolataihoz)

(folytatás az első oldalról)

Nincsenek ott ezer éves ortodox templomromok, kastélyok, csak tönkretett fürdők, letarolt hegyoldalok, meghazudolt feliratok, megfélemlített nemzetiségek, s eladott németek lepusztult házai. Nincs ott más, mint a rombolás nyomai, amelyek mint éktelen gennyes sebek bűzlenek és fájnak, s várják a gyógyulást. Am, nem ezt a fajtát, amikor a kezelőorvos ciánt ken a hegre. Mert a bukaresti magyar nagykövetség heget tépett föl, s kent be méreggel. Lehet, hogy ő ezt a román nép alfélének kötelező tisztogatásaként értékeli, amelyet nyelvvel végzett, ám kijelentésével nem húszszer idióta magyart bántott meg, hanem a nemzetet alázza porig. Mert én, bár sváb származással büszkélkedhetem, mégis egy szóra, egy hívásra ott lennék a vártán ötvenhárom évesen is, MERT NEKEM EZ A HAZAM. A KÁRPÁTOK GYÜRÜJE! Ezt a hazát építette háromszáz évig minden ösöm, s volt közöttük olyan, aki felépítette a Halászbástyát, s amikor Ferenc József megérkezett az átadásra, nemzeti színű vállszalagjával állt az aggastyán uralkodó elé, s magyarul köszöntötte, s németül

nem volt hajlandó megszólalni (Franz Graf Mikula).

Visszaszerezni nem kell azt, ami a miénk. Csak várni kell. Várni az igazság napját, az isteni igazság ránk köszöntését, mert az eljön. Hívatlanul, egyszerűen és úgy, hogy senki sem számít rá. Nekünk ma is figyelmes gazda módjára kell jegyezni mindent, ami Erdélyben történik. Nem lázadunk, s nem követeljük. Nem gyűlölködünk, de az, ami a miénk, azt a magunk jussának tartjuk, még akkor is, ha nem éljük meg az igazság napját.

Igy tehát, magam is idióta vagyok egy idióta szar gazember szerint, mert a véremben van amióta csak Erdélyt járom, hogy nem turistaként vagyok ott, s nem idegenben járok, hanem otthon! Lehet diplomáciai fenéknyalást alkalmazni, de csak úgy, ha a saját nemzetemet nem sértem, és nem alázom meg. Nem a románokkal van tehát bajom, nem zavar, hogy ott élnek és dolgoznak, ahol. Hiszen magyar fennhatóság alatt is boldog társ-nemzet volna, amelynek nem lenne bántódása, minthogy nem is volt soha a magyarság által. (Szemben a tömeggyilkosságokkal, amelyeket a románok követtek el Erdély szerte!)

Lehet, hogy első és jogos indulatomban nem fejeztem ki magam érthetően, de elvárom, követelem, hogy a bukaresti magyar követet azonnal rúgja ki Martonyi uram! Hiszen, ha egy ási országban szolgálatot tevő követségi dolgozót kirúgott, akit ama ország titkosszolgálatára törbe csalt, akkor ki kell rúgni egy olyan jellemhibás embert is, mint Füzes Oszkár, aki nem húszszer magyar köpött szembe idiótázásával, hanem

románellenességet generált, magyarellenességre hívta föl a románokat, s világgá kürtölte, hogy politikailag, szellemileg és lelkiileg is alkalmatlan a magyar nemzet képviselőjére... még a klozeton is. Túrhetetlen és a két nemzet számára elviselhetetlen egy ilyen degenerált senki képviselője, hiszen nem képviselhet engem, egy degenerált idióta, a románokra nézve pedig megalázó, hogy egy primitív niemandot küld Budapest Moldva és Havaselve fővárosába, Bukarestbe.

A magam részéről én nem követelek vissza semmit, mert az megoldódik magától, s nem is tekintem idegen országnak Erdélyt és a Partiumot. Viszont elvárom ettől az idiótától, hogy kövessen meg úgy is mint magyar állampolgárt, úgy is mint sváb származású magyar, s úgy is mint embert. Kövesse meg a magyar nemzetet, a magyar nemzettel együtt élő nemzetiségeket, s kövesse meg őseinket, akik bizonyára épp úgy mint Gárdonyi regényében Hegedűst, megérdemelten felakasztották volna már e bukaresti kijelentésért. Mert Füzes Oszkár nyilatkozata semmivel sem különb az MSZP általam húsz éve hallott irányvonalánál, miszerint „az erdélyi magyarok olvadjanak be, mert csak fölösleges bajok okozói”. Füzes uram tehát feliratkozott egy listára nálam, amely az olyanok nevét tartalmazza, akiket ezután nem tekintek semminek. S ha főnökei nem váltják le, úgy a lista biztosan bővül... és nemcsak nálam, hanem legalább még kétféle magyarországi magyarnál!

Bogár László

Görög tragédia

A görög sorstragédiák dramaturgiai ívét az az ősi tapasztalat formálta, amely szerint a hazugság és a félelem összekapcsolódása az egyén és a közösség számára is végzetes következményekkel járhat. Most, amikor a világ szeme láttára – előre megfontolt szándékkal, aljas indokból és különös kegyetlenséggel – kivégzik Görögországot, megrendítő módon szembesülhetnénk ezzel az ősi felismeréssel, de mivel az egész, szétesőben lévő nyugati civilizáció is elsüllyedni látszik, a katarzis a jelek szerint már nem adatik meg nekünk. A megtisztulás, a szenvedéstörténetből való tanulás képességét ugyanis már régen elvesztettük, sorsunk ezért megpecsételődni látszik.

Pedig az egész olyan, mint egy oktatófilm. A globaloböllerek évek óta sulykolják a PIGS (Portugália, Írország, Görögország és Spanyolország – PIGS: az angolban disznókat jelent) rövidítés használatával, hogy miről is szól ez a történet. Ezzel azt is tesztelték, hogy van-e még az európai népeknek reflexív viszonyuk saját létezésükhöz. Ha lenne, akkor ezek a népek már régen létrehozták volna azokat a védekezési mechanizmusokat, amelyek disznóként való leölésüket akadályozni tudják. A most zajló PIGS-ellenes terrorakció fő oka, hogy az Európai Unió egyre súlyosabb helyzetbe kerül. A birodalom üzemeltetése egyre drágább, uralmi struktúrái egyre nagyobb deficiteket halmoznak fel, és ezt a hiányt a perifériák kifosztásának fokozásával próbálják kiegyenlíteni. Ez az ősi logika egyébként minden felbomló impériumnál eluralkodott, és ez egyben a birodalmak végállapotát is jelentette. A létükben fenyegetett perifériák népe ugyanis egy idő után fellázad az elviselhetetlen terhek ellen, és ez menetrendszerűen permanens polgárháborúhoz, a birodalmi intézményhálózat működésképtelenségéhez, végül az egész birodalom széthullásához vezet.

Elég ránézni Európa térképére, hogy érzékeljük, a perifériák utolsó tartalékainak végső birodalmi felélése elkezdődött. És ne legyen semmi kétségünk afelől, hogy a PIGS-országok levágása után a globaloböllerek a kelet-és közép-európai páriaországok, köztük Magyarország népét terelik majd a vágósorra. A nagyüzemi vágósor egyébként igen elmés szerkezet. A derék sertéseket itt először áramütéssel sokkolják, hogy mire szúrásra kerül a sor, már ne érezzék a fájdalmat, s ne hogy megpróbáljanak kitörni a végeztes csapdából. A kábítást esetünkben a globális média véleményhatalmi terrorgépezete végzi, amely arról igyekszik meggyőzni a perifériák

népeit, hogy a „fájdalmas, de kikerülhetetlen strukturális reformokkal” (vagyis a böllérek szúrásával) csak a javukat akarja a birodalom. (Akárcsak Magyarországon, ahol az elmúlt húsz évben is mindig azt akarta.) A vicc szerint a kolhozszervező ávosok is azt üvöltötték a makacs parasztoknak: értsétek már meg, mi csak a javatokat akarjuk! Hát éppen ez a baj, válaszolták szomorúan a parasztok.

A birodalom felbomlásának közvetlen oka az, hogy a dél- és kelet-ázsiai globális perifériákon több mint egymilliárd munkavállaló képes és hajlandó az európai centrum béreinek kevesebb mint egy tizedéért bármilyen munkát elvégezni. És mivel a nyugati bérek elinflálása – lévén, hogy gyakorlatilag nincs is infláció – nem értelmezhető, a brutális nominálbér-csökkenés pedig a leggazdagabb centrumokban is azonnali anarchiához vezetne. Az egyetlen lehetőség, hogy radikálisan igyekeznek leépíteni a rezsielcsúszásokat. Vagyis azokat az állami kiadásokat, amelyek segítségével a vesztes többség hátrányai legalább az elviselhető szintre csökkenthetők. Ezt a durva „rezsielcsúszás-csökkentést” nevezi a hamis birodalmi metanyelv strukturális reformnak. És persze azt hazudja ez a metanyelv, hogy így lesz majd jobb! (Magyarországon például már 32 éve hazudják ezt, de a jelek szerint még mindig egész jól működik.) Merthogy, állítja-e hamis beszéd, így növekedik majd a foglalkoztatás és a reálbér, amely már mindenütt a legalább húsz évvel, Magyarországon pedig a 33 évvel ezelőtti szinten állnak.

A PIGS-perifériák kivégzése azzal az előnyel jár, hogy a brutális rezsielcsúszás-csökkentés egyik evidens módja a nemzeti tulajdonú vállalatok hatalmas arányú privatizálása. És mivel nyilvánvaló a kényszerhelyzet, és egyszerre zúdul a piacra a gigantikus vagyoni kínálat, a globális tőkestruktúrák szimbolikus áron juthatnak mesés értékekhez. Arról már nem is beszélve, hogy lévén szó csodás természeti adottságokkal rendelkező gyönyörű mediterrán országokról (plusz Írország misztikus szépségei), a mindent radikálisan leértékelő, mesterségesen szított álság-válság a piaci ár töredékéért teszi elérhetővé ezeket az ingatlanokat a birodalmi éltek megfelelő pedigérével bíró egyedei számára. Nem szabad elfeledkeznünk arról sem, hogy egyes közel-keleti kisállamok nehéz jövő elé néznek, így számukra különösen jól jöhet Görögország olcsó felvásárlása. (Hiszen, mint ahogy azt büszkén jelezték, Magyarországot már felvásárolták, így nyilván van már gyakorlatuk!) Nem elképzelhetetlen azonban, hogy a birodalom urai Görögország likvidálási kísérletével számukra is végzetes aknamezőre tévedtek. Mert, ahogy az európai kultúra bölcsője Görögországban volt, most egyre jobban úgy fest, hogy az európai kultúra koporsója is Görögországban lesz.

(magyarhirlap)

Bíró Zoltán

Bauerék és a magyarok

Amikor egy régi eredetű és egyre inkább elfajuló jelenséget nevezek így: Bauerék és a magyarok, akkor nem az ávos Bauer apára és nem a család történetére utalok. Emlegették ezt már elégszer, elegendő. Kétségtelen azonban, hogy a cím szerkezete már önmagában is szembenállást, de legalábbis erős különbségtételt jelez két fél között, mégpedig a magyarság és egy kisebbségi csoportosulás között. Am arról sincs szó, hogy a „Bauerék” összefoglaló név alatt a hazai zsidóság egészére célozgatnék, hiszen tudom jól, hogy voltak is, élnek is köztünk jó magyarként zsidó származású, zsidó vallású emberek, akik méltán utasítanak el ilyen sértő általánosítást. Csupán arról van szó, hogy Bauer Tamás internetes elmélkedése a „hősök napja” és Trianon kapcsán nemcsak őt személy szerint jellemzi, hanem egy olyan csoportot, amely befészkelte magát a magyar életbe, és ebből a jól kibélelt fészekből rikoltozza mélyszéles lenézését és utalását minden értékkel, érzellemmel szemben, ami magyar, ami a miénk.

Bő száz éve fészkelődnek itt úgy, hogy egyre távolabb teret nyissanak maguknak: ők akarják diktálni, milyennek lássuk magunkat, történelmünket, elődeinket, mit higgyünk, mit ne, mit tekintünk jónak, mit szépségnek. Bauerék szerint a magyarság hősei nem hősök, a magyar tragédiák nem tragédiák, a magyar fájdalom pedig nem fontos, provinciális, egyenesen nevetséges. Ami bajunk van, azt egyébként is csak magunknak köszönhetjük. Ezzel szemben ők nem követik el bűnököt soha, az ő tragédiájukat mindig kizárólag mások okozták, nekik egyetemes értékű igazságai és ügyei vannak, ezért csak az ő történelmük, az ő tragé-diáik, az ő fájdalmaik fontosak. Ha mi hazát, nemzetet és jogot védünk, az ostoba, kirekesztő nacionalizmus, ha ők akár Izraelben, akár a diaszpórában támadnak, terjeszkednek mások rovására, az bölcs előrelátás és jogos önvédelem. Ha a magyarság mint államalapító nemzet – általában erőszak nélkül – asszimilált idegen ajkú népcsoportokat, az bűn. Ha Izrael állam fegyverrel űzi el a palesztin lakosságot, hogy elfoglalja a területeit, az nekik istentől való joguk.

Ez a Bauerék logikája. Bauer Tamás az interneten „különvéleményét” hangoztatva tagadja a nemzeti összetartozást úgy is, mint tényt, s úgy is, mint a magyarság természetes

igényét. Érvei a tökéletes érzéketlenségét mutatják annak a népnek a sorsa iránt, amelynek a megcsonkított országában él. Ugy tesz, mint aki a legcsekélyebb mértékben sincs tisztában sem a tria-noni döntések körülményeivel, sem annak igazságtalanságát és ostobaságát elítélő olasz, francia, angol stb. véleményekkel, de ezek feltehetően nem is érdeklik. Bűnként találja, hogy a két világháború között határrevíziós törekvéseink voltak egy gyalázatos döntéssel szemben. Ezzel együtt persze azt is, hogy a németek oldalán beléptünk a háborúba, mintha fogalma sem lenne arról, milyen kényszerhelyzetben volt akkor az ország, éppen Trianon következményeképpen. Egészen odáig megy, hogy a mai kormányzat, élén Orbán Viktorral és vele együtt Tarlós István főpolgármesterrel, ma is lélekben a tengelyhatalmakhoz csatlakozik. „Szembefordulnak az antifasiszta koalícióval” – mondja, mert valóban: mi más lehetne a magyar, mint fasiszta. Ismerjük ezt már Rákosi Mátyás óta. Az sem zavarja, hogy nem létezik sem antifasiszta koalíció, sem tengelyhatalmak nincsenek ma a világban, hanem egészen másfajta hatalmak vannak, felszerelve világbíró

bankokkal, atomfegyverekkel, nagyhatalmú médiumokkal, és azok veszélyeztetik ma a világ békéjét leginkább, akik szeretnek mindenkit lefasisztázni és leantiszemitázni, aki nem közéjük való. Nyilván a kollektív szürkeállomány szóval meg Bauer soraiban, és ez a sajátosan barázdált szürkeállomány hajlamos elhitetni minden tulajdonosával, hogy mindenki más hülye, de legalábbis mindenki hülyét lehet csinálni. Azokat különösen ide sorolja, akiknek van kötelességérzetük a hazájuk iránt és vannak megkötő érzelmeik a magyarság tagjaiként. Azokat, akik akkor is a magyar nemzethez tartozónak tekintik magukat, ha erőszakkal kialakított államhatárok választják el őket nemzettársaiktól.

Végezetül Bauer Tamás azt állítja: „a magyar jobboldal semmit sem tanult az elmúlt száz évből”. Ennek persze érdemes lenne alaposabban utánanézni. Am érdemes lenne annak is, vajon Bauerék – akik minden rendszerben, Rákosi-féle diktatúrában és plurális demokráciában is folyton ugyanazt rikoltozzák a fészekből rendszer-kompatibilis változatban – tanultak-e valamit a saját történetükből, például 1919-ből vagy az ötvenes évekből és 1956-ból. A szerző gondolatmenete alapján azt látjuk, a legfontosabbat nem tanulták meg: hogy a magyarság érdekeihez és érzelmeihez nekik kelle-ne alkalmazkodni akkor is, ha lélekben más égtájon élnek. Persze csak addig, amíg ezt a fészket el nem hagyják melegebb égtájakra szállva.

(magyarhirlap)